

bîulâhinde (Ağustos 1703) Sinan Paşa medreselerine ve aynı yılın cemâziyelâhinde (ekim) Diyarbakır kadılığına tayin edildi. Şeyhî, bir yerde kadılık öncesi son görev yerini Sinan Paşa Medresesi diye gösterirken iki ayrı yerde İsmihan Sultan Medresesi'nden ayrılacak gittiğini kaydediyor. Mûderrislik mesleğinden el çektiler kadılığa tayininde II. Mustafa'nın hekimbaşısı Nuh Efendi'nin etkili olduğu söylenir. 1116 Rebûlevvelinde (Temmuz 1704) kadılıktan da azledilen Şa'bân-ı Şifâî, Diyarbakır'dan dönüş yolculuğu sırasında Ankara'da aynı yılın zilkadesinde (Mart 1705) vefat etti.

Eserleri. 1. *Tedbirü'l-mevlûd*. Doğum ve çocuk hastalıklarıyla ilgili Türkçe yazılan ilk eser olup 1112'de (1701) sade bir dille kaleme alınarak Sadrazam Hüseyin Paşa ile Reisülküttâb Râmî Efendi'ye ithaf edilmiştir. Klasik İslâm tıbbını ve müellifin şahsî gözlemlerini yansıtan eser mukaddimeden sonra sekiz bölümlü bir hâtîmeden meydana gelmektedir ve başlıca şu konuları içermektedir: Üreme, gebelik, yalancı gebelik, fetüsün teşekkülü, gebeliğin süresi, gebelere ve yeni doğan çocuklara yönelik alınması gereken tedbirler, beşiğin ve sütün nitelikleri üzerine çeşitli bilgiler, meme hastalıkları, kızamık, çiçek ve

suçiçeği. Kitabın önemli bir bölümü çocuk bakımı ve eğitimiyle ilgilidir ve ana hatlarıyla Nasirüddîn-i Tûsî'nin *Ahlâk-ı Nâsırî*'si ile Kınalızâde Ali Efendi'nin *Ahlâk-ı Alâî*'sinden derlenmiştir. Eserin çeşitli kütüphanelerde nüshaları mevcuttur (Süleymaniye Ktp., Hacı Beşir Ağa, nr. 501, Hamidiye, nr. 1007, Mihrişah Sultan, nr. 344, Esad Efendi, nr. 2460; Nuruosmaniye Ktp., nr. 3472). Eser üzerine Kâmil Tuncel (bk. bibli.) ve Abdussamet Aydın (1977, *Şaban Şifâî'nin Tedbirü'l-mevlûd İsimli Eserine Göre Çocuğun Doğum Öncesi Dönemi Gelişimi ve Çevre Şartları*, UÜ Sosyal Bilimleri Enstitüsü) tarafından birer yüksek lisans tezi hazırlanmıştır. 2. *Şifâiyye fi't-tib*. Şifâî'nin ölümüne yakın yıllarda kaleme aldığı bu Türkçe eser kıymetli taşlar, mineraller ve panzehirler konusunda olup Silâhdar İbrâhîm Ağa'ya takdim edilmiştir; bir mukaddime ile üç fasıl ve bir hâtîmeden ibarettir (Nuruosmaniye Ktp., nr. 3544; Süleymaniye Ktp., Bağdatlı Vehbi Efendi, nr. 2229/2; Beyazıt Devlet Ktp., Veliyyüddin Efendi, nr. 2559/2). 3. *Hülâsâtü'l-'ebdân* (Süleymaniye Ktp., Hacı Mahmut Efendi, nr. 5538, 5561). Hastalıkların teşhis ve tedavisini konu alan bu Türkçe eserde koruyucu hekimliğe önemli bir yer ayrılmıştır. 4. *Fezâil-i Âl-i Osmân*. Mer'î

b. Yûsuf el-Kermî'nin *Kalâ'idü'l-'ikyân fi fezâ'ili Âli 'Osmân* adlı eserinin genişletilerek yapılmış bir tercümesidir. 29 Şevval 1115 (6 Mart 1704) tarihinde tamamlanmış olup Sultan III. Ahmed'e ithaf edilmiştir (Nuruosmaniye Ktp., nr. 3404, müellif hattı; TSMK, Revan Köşkü, nr. 1266, 1267; İÜ Ktp., TY, nr. 3483, 6121, 6131). 5. *Kısas-ı Enbiyâ Tercümesi*. Sultan IV. Mehmed'e takdim edilmiştir (Süleymaniye Ktp., Yazma Bağışlar, nr. 3419). Şifâî'nin "Şifâî" mahlasıyla yazdığı şiirleri de vardır (Şeyhî, II-III, 265; Sâlim, s. 429).

BİBLİYOGRAFYA :

Muhibbî, *Hulâsâtü'l-eser*, IV, 358; Şeyhî, *Vekâ-yiu'l-fuzalâ*, II-III, 265, 451, 661; Sâlim, *Tezkire-tü's-Şu'arâ* (nşr. Adnan İnçe, Ankara 2005, s. 428-429; *Osmanlı Müellifleri*, III, 220-221; Osman Şevki [Uludağ], *Beş Buçuk Asırlık Türk Tabâbeti Tarihi*, İstanbul 1341/1925, s. 159-160; *İzâhu'l-meknûn*, II, 52, 195; *Hediyetü'l-'ârifîn*, I, 417; Abdülhak Adnan Adıvar, *Osmanlı Türklerinde İlim* (haz. Aykut Kazancıgil – Sevim Tekeli), İstanbul 1982, s. 161; Şeşen, *Fihrisü mahtûâtü't-tıbbi'l-İslâmî*, s. 265-266; Kâmil Tuncel, *Şa'bân-ı Şifâî'nin Tedbirü'l-mevlûd Adlı Eserinde Eğitim Anlayışı* (yüksek lisans tezi, 1991), MÜ Sosyal Bilimler Enstitüsü, tür.yer.; Ali Haydar Bayat, *Osmanlı Devleti'nde Hekimbaşıklık Kurumu ve Hekimbaşılar*, Ankara 1999, s. 76; Mu'cemü'l-mahtûâtü'l-mevcûde fi mektebâti İstânbûl ve Anââtüli (haz. Ali Rıza Karabulut), [baskı yeri ve tarihi yok], I, 593-594; A. Süheyl Ünver, "Hekim Şâbân Şifâî ve Ömer Hayyâm'ın Fikirleri", *Türk Tıp Tarihi Arşivi*, III/9, İstanbul 1938, s. 1-5; a.mlf., "Süleymaniye Kütüphanesi'nde Darüşşifa, Tıp Medresesi ve Darulakakire Dair", *VD*, II (1942), s. 203-204; M. Faruk Bayraktar, "XVIII. Yüzyıl Osmanlı Âlimlerinden Şâbân Şifâî'nin Çocuk Eğitimi İle İlgili Görüşleri", *Din Eğitimi Araştırmaları Dergisi*, sy. 4, İstanbul 1997, s. 133-144.

NECDET OKUMUŞ

Şâbân-ı Şifâî'nin *Fezâil-i Âl-i Osmân* adlı eserinin ilk iki sayfası (Nuruosmaniye Ktp., nr. 3404)

ŞÂBÂN-I VELÎ

(Şeban Velî)

(ö. 976/1569)

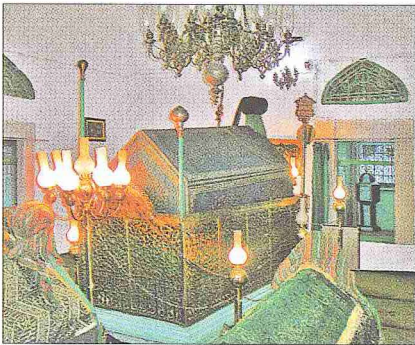
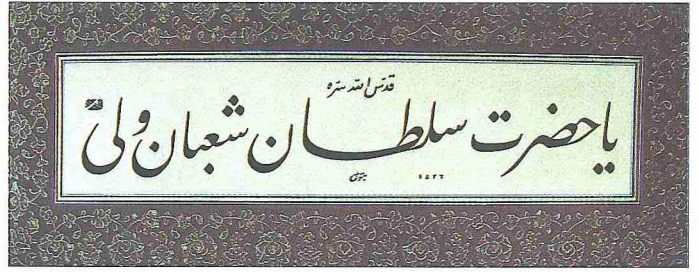
Halvetiyye-Şâbâniyye tarikatının kurucusu.

Kastamonu'nun Taşköprü ilçesinde dünyaya geldi. Hayatına dair bilgilerin önemli bir kısmı, Şâbân-ı Velî Dergâhı'nın beşinci şeyhi Ömer Fuâdî'nin *Menâkıb-ı Şeyh Şa'bân-ı Velî* adlı eserine dayanmaktadır. Ömer Fuâdî doğum tarihi hakkında bilgi vermez. Son dönem kaynaklarında doğumunu için 902 (1497) (Ozanoğlu, s. 6) ve 905 (1499-1500) (Hüseyin Vassâf, III, 512) yılları zikredilmektedir. Yakın döneme ait bir Şâbânî icâzetnâmesindeki kayda dayanarak 886'da (1481) dünyaya geldiği ileri sürülmekte, Şâbân-ı Velî Müzesi'nde bulunan bir silsilenâmede de aynı tarihin verildiği

belirtilmektedir (Çiftçi, s. 94). Annesini ve babasını küçük yaşta kaybeden Şâbân-ı Velî'yi bir hanım evlât edindi. İlk öğrenimini Taşköprü'de yaptıktan sonra Kastamonu'daki Abdürrezzak Camii Türbesi'nde medfun bulunan Osman oğlu Hoca Velî'den tefsir ve hadis dersleri okuyup icâzet aldı. Daha sonra İstanbul'a giderek Fâtih medreselerinden birinde kaldı (Ömer Fuâdî, s. 37). Bu medresenin Karadeniz Başkurşunlu Medresesi olduğu, burada dokuz yıl Kur'an-ı Kerim, tefsir ve hadis gibi ilimleri tahsil ettiği, Eyüp Camii'nde kürsü şeyhliği ve dersiâmlık görevlerine tayin edildiği yolundaki mâlûmat (Çiftçi, s. 96; Erol, s. 507) eski kaynaklarda yer almaktadır.

Ömer Fuâdî'nin verdiği bilgiye göre öğrenimini tamamladığı günlerde rüyasında kendisine, "Vatan-ı aslinize gidiniz" denilmesi üzerine muhtemelen 925 (1519) yılında birkaç arkadaşıyla birlikte Kastamonu'ya dönmek için yola çıkan Şâbân-ı Velî, Düzce ile Bolu arasındaki Konrapa'da Halvetiyye'nin Cemâliyye kolunun piri Cemâl-i Halvetî'nin halifelerinden Hayreddin Tokadî ile karşılaştı. Hayreddin Efendi sohbet sırasında kendisine bir âyetin meâlini sordu, o da müfessirlerin görüşlerine göre cevaplar verdi. Hayreddin Tokadî'nin âyetin ledünnî mânasını kendisinin o güne kadar öğrendiklerinden çok farklı şekilde izah etmesi gönlünde derin izler bıraktı. Arkadaşlarına Hayreddin Efendi'nin yanında kalacağını söyledi ve onun dervîşi olup on iki yıl kendisine hizmette bulunduktan sonra seyrü sülûkünü tamamlayıp halife olarak Kastamonu'ya gönderildi. Bu durumda onun 937 (1530-31) yılı civarında Kastamonu'ya döndüğü söylenebilir. İstanbul'dan birlikte yola çıktığı arkadaşlarından Muslihuddin Efendi de Hayreddin Tokadî-

Şâbân-ı Velî'nin sandukası

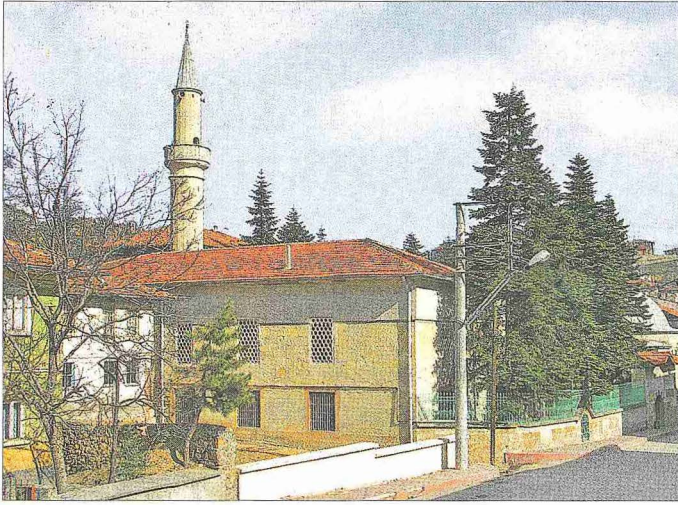
Şâbân-ı
Velî adına
düzenlenmiş
bir levha

ye intisap etti. Hayreddin Tokadî ona hilâfet vererek memleketi Düzce Karaköy'e gönderdi, Şâbân-ı Velî de kendisine yoldaşlık etti (Ömer Fuâdî, s. 40-41; Tatcı, s. 309-318). Atâyî'nin Şâbân-ı Velî'nin Konrapalı Muslihuddin Efendi'ye hizmet ettiğini söylemesi (Zeyl-i Şekâik, s. 199) doğru değildir.

Şâbân-ı Velî, Kastamonu'ya geldiğinde önce Halvetî şeyhlerinden Seyyid Sünnetî Efendi'nin Hisarardı semtinde zâviye olarak kullanmak için yaptırdığı mescide yerleşti, bir süre sonra yakınındaki Cemal Ağa (Hüsam Halife) Camii'nde inzivaya çekildi. Menâkıb-ı Şeyh Şa'bân-ı Velî'de belirtildiğine göre (s. 42-43) bu sırada yanına saf bir köylü gelip, "Dürüst birine benziyorsun, ne zamana kadar burada garip ve aç oturacaksın?" diyerek çobanlık yapmasını teklif edince Şâbân-ı Velî de irşad görevini kastedip buraya halkı gütmeye geldiğini söyledi. Cemal Ağa Camii'nden, Ömer Fuâdî'nin "erbâb-ı velâyetten hali ve kemali gizli azizlerden" diye tanıttığı Hacı Seydi ve Çatak Baba'nın teklifleriyle tekrar Seyyid Sünnetî Mescidi'ne dönen ve burada birçok defa erbaîn çıkaran Şâbân-ı Velî, bu mescidin şehrin dışında olması sebebiyle bazı dervişlerinin ısrarlı daveti üzerine şehir merkezindeki Honsalar Camii'ne taşındı. Buradaki irşad faaliyetleri sırasında Şâbân Dede, Şâbân-ı Velî diye tanınmaya ve kerametleri dilden dile dolaşmaya başladı (a.g.e., s. 48). Honsalar Camii, Atabey Gazi mahallesinde çıkan bir yangında yanınca Hisarardı'nda Seyyid Sünnetî Mescidi yakınındaki Eyüb Halife tarafından bağışlanan bir eve taşındı (a.g.e., s. 68-69), yerine geçecek şeyhlerin de burada oturması için bir vakıfnâme tanzim ettirdi. Daha sonra Şâbâniyye tarikatının âsitânesi olacak bu mekânda uzun yıllar irşad faaliyetini sürdüren Şâbân-ı Velî 18 Zilkade 976 (4 Mayıs 1569) tarihinde vefat etti ve teknesinin bahçesine defnedildi (Ömer Fuâdî, s. 93). "Eyledi Şa'bân Efendi azm-ı dildâr-ı cinân" mısraı vefatına tarih düşürülmüştür. Hüseyin Vassâf, Menâkıb-ı Şeyh Şa'bân-ı Velî'de evliliği hakkında bilgi verilmeyen Şâbân-ı Velî'nin Yahyâ adında bir

oğlu olduğunu, İstanbul'da Eyüp Camii kürsü şeyhliğinde bulunan Yahyâ Efendi'nin altıncı postnişin Çorumlu İsmâil Efendi'ye intisap ettiğini, 100 yaşını aşmış olduğu halde 1082 (1671) yılında vefat ettiğini, oğlu Müntehâ Efendi'nin ve neslinden gelenlerin de şeyh olarak görev yaptıklarını kaydeder (Sefîne-i Evliyâ, III, 528). Bazı kaynaklarda Şâbâniyye'nin Nasûhiyye kolunun kurucusu Şeyh Mehmed Nasûhî'nin (ö. 1130/1718) onun neslinden geldiği söylenmekteyse de bu doğru değildir.

Halvete ve riyâzete çok önem veren Şâbân-ı Velî hayatının son yedi yılını dergâhındaki halvethânedede geçirmiştir. Onun bu sırada namazlarını tayy-i zaman ve tayy-i mekân ile Kâbe'de kıldığı rivayet edilir. Haccı gittiğine dair bilgi bulunmamasına rağmen kendisine Hacı Şâbân-ı Velî denilmesi bu inanışla ilgili olmalıdır (a.g.e., III, 517). Atâî, Şâbân-ı Velî'nin hediye kabul etmediğini, kendisinin ekip biçtikleriyle geçindiğini söyler (Zeyl-i Şekâik, s. 199). Ancak halvete, uzlete ve itikâfa bu kadar önem veren bir mürşidin ziraatla uğraşması pek muhtemel görülmemektedir (Öngören, s. 87). Şâbân-ı Velî'nin zâhir ilimlerindeki bilgisi, zâhir ve bâtın dengesini gözetmesi ulemâdan birçok kişinin kendisine intisap etmesinde etkili olmuştur. Ebüssuûd Efendi'nin yakın arkadaşlarından olduğu belirtilen Süleymaniye Camii vâizi Kastamonulu Muharrem Efendi bunlardan biridir. Muharrem Efendi, Şâbân-ı Velî'den hilâfet almış, vâizliğin yanı sıra İstanbul'da şeyhlik yapmıştır. XVII. yüzyıl Şâbânî şeyhlerinden Muslihuddin Vahyî, Şâbân-ı Velî'yi cezbe ve melâmetle Hakk'a ulaşan "şüttâr" tarikine mensup bir âşık olarak tanıtır. Vahyî'ye göre onun sermayesi Hz. Ali'nin sırrıdır. Hayatı boyunca şeriat ve hakikat âdâbını gözetmiş, mensuplarının da bu dengeyi korumasını istemiştir. Şâbân-ı Velî'nin, "Şeriat bademin kabuğu, tarikat özüdür" şeklindeki sözü bu özelliğini göstermektedir. Şâbân-ı Velî'nin tâc-ı şerif ve bir gömleğiyle bazı asâ, tesbih ve seccadeleri günümüze ulaşmış, ancak türbesinde muhafaza edilen bu eşyalardan bir kısmı ya da bir tarihte çalınmıştır.

Şâbân-ı Velî
Camii –
Kastamonu

Şâbân-ı Velî'nin türbesinin inşaatı Ömer Fuâdî tarafından I. Ahmed'in şehzadesi Sultan Osman'ın himayesinde başlatılmış, Şâbân-ı Velî'nin dervişlerinden Himmet De-de'nin oğlu Vezir Murad Paşa'nın kethüdâsı Ömer Bey'in desteğiyle sürdürülmüştür. Ömer Bey'in çok para harcıyıp israf ettiği gerekçesiyle Nasuh Paşa tarafından Diyarbakir'de idam edilmesi üzerine Ömer Fuâdî'nin gayretleri ve hayır severlerin yardımlarıyla 1020 (1611) yılında tamamlanan türbe Abdülaziz ve II. Abdülhamid dönemlerinde önemli tamirler görmüştür. Halk arasında türbeyle ilgili rivayetler anlatılmakta ve halk türbenin yanındaki "Asâ suyu" denilen suyun zemzem suyu olduğuna inanmaktadır.

Ömer Fuâdî'nin yanı sıra Şâbânî şeyhlerinden İbrâhim Hâs, Şâbân-ı Velî hakkında *Tezkiretü'l-Hâs* adını verdiği bir menâkıbnâme kaleme almış (Süleymaniye Ktp., Hacı Mahmud Efendi, nr. 4543), Şâbân-ı Velî Dergâhı'nın son şeyhi Mehmed Atâullah Efendi (Armay), Ömer Fuâdî'nin *Menâkıbnâme*'sine bir zeyil yazmıştır. Şâbân-ı Velî bütün tarikat çevrelerinde Anadolu'nun dört kutbundan biri olarak kabul edilir (diğerleri Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî, Hacı Bektâş-ı Velî, Hacı Bayrâm-ı Velî'dir). Halvetiyye en fazla kola ayrılan tarikat olduğu gibi Şâbânîyye de Halvetiyye içinde birçok kola sahip en yaygın tarikattır. Şâbânîyye Anadolu, Balkanlar, Irak, Suriye ve Hicaz'dan Hindistan ve Afrika'nın içlerine kadar çok geniş bir coğrafyada temsil edilmiştir (bk. ŞÂBÂNİYYE). Şâbân-ı Velî'ye bir tecvid risâlesi atfedilmekteyse de (Kastamonu İl Halk Ktp., nr. 673, 806; Çiftçi, s. 113-114) bu doğru değildir.

BİBLİYOGRAFYA :

Ömer Fuâdî, *Menâkıb-ı Şeyh Şa'bân-ı Velî*, Kastamonu 1294; Atâî, *Zeyl-i Şekâik*, s. 199;

Muslihuddin Vahyî, *Mî'râcû'l-Beyân-Miracın Tasavvufî Boyutu* (haz. Mustafa Tatcı – Cemal Kurnaz), Ankara 2002, s. 73; *Tomar-Halvetiyye*, s. 62-64; Hüseyin Vassâf, *Sefîne-i Evliyâ* (haz. Mehmet Akkuş – Ali Yılmaz), İstanbul 2006, III, 511-530; H. J. Kissling, "Sa'bân Velî und Die Sa'bânîje", *Serta Monacensia, Franz Babinger zum 15 Januar 1951 Als Festgruss Dargebracht*, Leiden 1952, s. 7-109 (yazının tercümesi için bk. "Şâbân-ı Velî ve Şa'bânîlik I-III" [trc. Serhan Tayşî], *Bülten: Bilim ve Sanat Vakfı*, V/32 [İstanbul 1993-94], s. 28-43; V/33 [1994], s. 30-35; V/34 [1994], s. 27-40); Ziya Demircioğlu, *Kastamonu Evliyâları*, Kastamonu 1962; a.mlf., *Şeyh Şa'bân-ı Velî ve Postnişinleri*, Kastamonu 1990; İhsan Ozanoğlu, *Türk Büyüklerinden Ünlü Bilgin ve Mutasavvıf Şa'bân-ı Velî: Hayatı, Eserleri ve Külliyesi*, Kastamonu 1966; L. Nihal Yazar, *Halvetîliğin Şa'bânîyye Kolu: Menâkıb-ı Şa'bân-ı Velî ve Türbenâme*, [baskı yeri ve tarihi yok], (Mas Matbaacılık); Abdülkerim Abdulkadiroğlu, *Halvetîlik'in Şa'bânîyye Kolu Şeyh Şa'bân-ı Velî ve Külliyesi*, Ankara 1991; N. Clayer, *Mystiques, état et société: Les halvetis dans l'aire balkanique de la fin du XVe siècle à nos jours*, Leiden 1994, s. 176-177, 260-262; a.mlf., "Sha'ban Weli", *Biographical Encyclopaedia of Sufis: Central Asia and Middle East*, New Delhi 2002, s. 423-425; a.mlf., "Sha'baniyya", *El²* (Ing.), IX, 155-156; Mustafa Seyfi Cihangir, *Şeyh Şa'bân-ı Velî Hazretleri'nin Hayatı ve Manevî Silsilesi*, Kastamonu 1997; Reşat Öngören, *Osmanlılarda Tasavvuf*, İstanbul 2000, s. 87; Fazıl Çiftçi, *Hazret-i Pîr Şeyh Şa'bân-ı Velî*, Kastamonu 2002; Ali Erol, "Şeyh Şa'bân-ı Velî ve Türbesi Etrafında Oluşan İnançlar, Gelenekler", *Uluslararası Türk Dünyası İnanç Merkezleri Kongresi Bildirileri (23-27 Eylül 2002)*, Ankara 2004, s. 503-514; Zekiye Çağmırlar, "Kastamonu Halk Kültürü İçinde Yatır-Ziyaret İnanç ve Bu İnanç Çerçevesinde Şeyh Şaban-Velî Etrafında Oluşturulan Efsaneler", *İkinci Kastamonu Kültür Sempozyumu Bildirileri (18-20 Eylül 2003)*, Ankara 2005, s. 445-464; Mustafa Tatcı, "Kastamonulu Eren Şa'bân-ı Velî ile İlgili Yeni Bilgiler", *Gazi Üniversitesi Gazi Eğitim Fakültesi Dergisi*, özel sayı, Ankara 2007, s. 309-318.

MUSTAFA TATCI – CEMAL KURNAZ

ŞÂBÂN-I VELÎ KÜLLİYESİ

Kastamonu'da
XVI. yüzyılda inşa edilen külliye.

Hisarardı mahallesinde yer alan, esasını tekkenin oluşturduğu külliye cami, türbe, kütüphane, matbah, şadırvan ve iki dergâh evinden meydana gelmiştir. Caminin 10,50 × 19,50 m. boyutlarında dikdörtgen planlı harimi moloz ve kesme taş duvarlı olup ahşap tavan ve kiremit kaplı ahşap çatı ile örtülüdür. Girişi doğu cephesinden olup kuzey duvarının önünde ahşap halvet hücreleri yer almaktadır. Doğru ve batı yönünde 1,60 m. genişliğindeki kâgir beden duvarlarının kalınlığından yararlanılarak başka halvet hücreleri de oluşturulmuştur. Caminin minaresi kuzeydoğu köşesindedir. Alçı mihrap geometrik motiflerle bezenmiş, ahşap olan minber ve vaaz kürsüsü zengin biçimde süslenmiştir. Kûrsünün yanlarındaki kitâbelerden 1051'de (1641) Hasan Çelebi adlı bir kişi tarafından yaptırıldığı anlaşılmaktadır.

Kastamonu'da Halvetiyye tarikatının Şeyh Şâbân-ı Velî'den önce Şeyh Seyyid Sünnetî Efendi (ö. 864/1459 [?]) zamanında var olduğu bilinmektedir. Bugünkü caminin yerinde küçük bir mescid yer almaktaydı. Tarikatın faaliyetleri ilk defa küçük, ahşap bir yapı olan Şeyh Sünnetî Efendi Mescidi'nde başlamıştır. Şeyh Şâbân-ı Velî de önceleri bu mescidde ibadet etmiş ve tarikat faaliyetlerini devam ettirmişse de mescidin o yıllarda şehir dışında kalması sebebiyle halkın talebi üzerine bir süre Honsalar Camii'nde faaliyette bulunmuş, bu caminin yanmasının ardından tekrar Şeyh Sünnetî Mescidi'ne dönmüştür. Bugünkü caminin kapısı üstündeki kitâbeye göre yapı, 988 (1580) yılında III. Murad'ın

Şâbân-ı Velî Türbesi – Kastamonu

